

Willie Weekamp: 'Dit is niet meer de man die mijn vader was' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2014. ISBN 9789048432332 (Dementie/PO/1) Zie ook www.freemusketeers.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

Boekje van 42 pagina's waarin Willie Weekamp in 7 korte verhalen schetst hoe haar hoogbejaarde vader dementerend en afatisch raakte en in het verpleeghuis terecht kwam. Ze worden afgewisseld met gedichten. Zij beschrijft hoe hij veranderde en er voor hem gezorgd werd, waarom hij naar het verpleeghuis moest, hoe hij daaronder was en wat dat met haar en haar familie deed.

Over de schrijfster:

Willie Weekamp groeide op op de boerderij. Ze houdt van korte verhalen en artikelen schrijven en doet dat ook op plazilla.com/profile/florence: 'Lezen en schrijven doe ik graag. Ik heb een brede belangstelling, waardoor je hier artikelen van mij kunt lezen over heel uiteenlopende onderwerpen.' Zij heeft er als Florence 7 zilla's en 75 pagina's gepubliceerd.

Korte bespreking:

Willie licht toe wat voor man haar vader was voordat hij dementeerde en afatisch werd. Haar ouders zijn als ze dit boekje schrijft beiden eind tachtig. Zij woonden vanaf dat ze getrouwd waren, meer 55 jaar geleden, samen op de boerderij. Haar vader al vanaf zijn jeugd. Weekamp beschrijft daarna hoe het dementieproces haar vader veranderde, maakte dat hij zich steeds meer ging vergissen, thuis niet meer kon blijven. Langzaam maar zeker kan haar hoogbejaarde moeder de zorg niet meer aan en moet vader, in plaats van drie dagen op de opvang zijn, naar het verpleeghuis. Ook al veranderde daardoor het leven van haar vader ingrijpend, haar vader bleef een vrolijk en opgewekt mens.

Wat viel op:

- Hoe haar vader een ander mens werd.
- Dat hij op alles met 'jazeker' antwoordde.
- Dat het voor familie en moeder een moeilijk besluit was om vader uit huis te plaatsen, de boerderij waar hij jaren heeft gewoond.
- Dat haar vader het in het verpleeghuis goed naar zijn zin heeft en de overgang probleemloos lijkt te gaan.

Citaten:

Pag.9: 'Nu is hij iemand anders. Mijn vader heb ik eigenlijk al verloren. Want hij is niet meer de man die mijn vader was...'

Pag.29: 'Een crisissituatie moet je niet afwachten. Die moet je vóór zijn, weten we. Dat realiseert ook mijn moeder zich terdege. Dus besluiten we met elkaar dat mijn vader gaat verhuizen.'

Pag.39: 'Dan leunt hij behaaglijk achterover op de bak en sluit z'n ogen. Voor nóg een middagdutje. Dit is z'n thuis...'